

[Brorsen.]

er paa Dagsordenen i de paagældende Landes Parlamentar. Sverige har for nylig gennemført en Plan, hvorom saa godt som hele Folket har kunnet samle sig, og det var noget lignende, vi skulde have set her i Landet. Et Forsvarsforbund mellem de nordiske Lande — lad mig sige det nu, da jeg har nævnt Sverige — er jo ikke aktuelt, men en Forstaaelse og eventuelt Samvirken mellem disse Lande under farefulde Forhold maa ikke være udelukket, tværtimod. Med en saadan Situation for Øje er det af Betydning, at man ikke paa Forhaand i Udlandet har Indtryk af, at det, vi stiller op paa vigtige Omraader, er ufyldstgørende — jeg minder om den svenske Statsminister Per Albin Hanssons Ord om Skæbnefællesskabet mellem de nordiske Folk.

Regeringen har altsaa ikke villet gøre noget alvorligt for at tilvejebringe den store Samling i Folket. Nuvel, saa maa de ene tage Ansvar for Gennemførelsen af dette Forslag.

Som jeg allerede har udtalt, rummer Forslaget ikke nye Tanker. Som Forholdene har udviklet sig, skulde man egentlig synes, at der var Grundlag for at gøre visse Institutioner fælles for Søværnet og Hæren. Et af de 9 Punkter, vi har opstillet, gaar ud paa fælles Flyverkorps og fælles Lægekorps for Hær og Flaade. Man skulde synes, at det vilde være af Betydning. Det kan godt være, at den højtærede Forsvarsminister vil udtale, at det i Penge ikke vil betyde saa forfærdelig meget. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, at det i Betragtning af de smaa Forhold, der i det hele taget er her i vort lille Land ogsaa paa disse Omraader, vilde simplificere og billigere Administrationen, om man fik et fælles Lægekorps og et fælles Flyverkorps. Med den lille Flaade, vi efterhaanden faar, synes jeg egentlig man stiler mod en Enhedskommando og eet militært Ministerium i Stedet for to. Det har vi naturligvis ikke stillet Forslag om, men jeg synes ikke, man kan undgaa at nævne, at saaledes som Udviklingen er gaaet, maa det være et af de Spørgsmaal, der skal overvejes i Fremtiden.

Se, vore Ændringsforslag, som vi stillede i Udvalget, de tilkendegav, hvad vi ansaa det for mest nødvendigt at ændre i Regeringens Forslag. Vi er selvfølgelig klar over, at der ogsaa paa det Omraade, hvorom der her er Tale, maa tages økonomiske Hensyn, men det afgørende kan ikke være nogle faa Millioner mere eller mindre. Det absolut afgørende, naar vi taler om disse Spørgsmaal, er, at der er Plan og System i det,

der stilles op. Jeg har altsaa nu paa mit Partis Vegne gjort Rede for Partiets Stilling og den Udgang af Forhandlingerne, som vi kunde have ønsket. Vi har ønsket en Samling. Det har ikke været muligt at opnaa. Regeringen maa saa alene tage Ansvar for de Love, der antagelig inden ret længe bliver gennemført.

Ole Bjørn Kraft: Det Haab, som mange nærede, og som jeg paa Partiets Vegne ved første Behandling af dette Lovforslag gav Udtryk for, nemlig at det ved de tilstundende Forhandlinger i Udvalget maatte lykkes at skabe en saadan Samling omkring Forsvarssagen, at den endelige Ordning kunde staa som Udtryk for, hvad det aldeles overvejende Flertal af det danske Folk kunde yde Tilslutning, er ikke gaaet i Opfyldelse. Som Regeringen skuffede Forventningerne ved det Forslag, den forelagde, har den under den videre Udvikling af Sagen skuffet Forventningerne om, at den var i Besiddelse af en virkelig Forhandlingsvilje. Det har under Drøftelserne vist sig at det Forslag, som blev forelagt fra Regeringens Side, var Udtryk for en Overenskomst mellem de to Regeringspartier, en Overenskomst, hvis økonomiske Grundlag i det store og hele var saaledes fastlagt, at selv en tydelig og klar tilkendegivet Forhandlingsvilje fra de to Oppositionspartiets Side ikke har været i Stand til at ændre det. Den Mulighed for en Bilæggelse af den langvarige politiske Kamp om Forsvarssagen, som virkelig var til Stede, i det Øjeblik de to Regeringspartier forlod det principielle Afrustningsstandpunkt og erkendte Nødvendigheden af et virkeligt Neutralitetsforsvar, er saaledes paa Grund af den Holdning, Regeringen har indtaget, blevet forspildt. Regeringen har, i Stedet for at tage Konsekvenserne af den nye Indstilling, som selve Fremsættelsen af et Forslag, der gik ud paa at sanere 1932-Ordningen, og som opgav Kravet om en Nedbringelse af Militærudgifterne, samtidig med at det bevarede og udbyggede Værnenes Kampvaaben, var et Udtryk for, foretrukket at blive staaende ved det indledende Skridt, som den foretog den Dag, da Forslagene blev forelagt.

Den er standset ved den halve Ordning, som den foreslog. Gennem det Forslag, som Regeringspartierne begge staaar bag ved, har man i Realiteten erkendt de Opgaver, som foreligger for et dansk Forsvar. Man vil ogsaa, og det er det alvorlige ved den Stilling, vi befinder os i i en given Situation, være baade politisk og moralsk forpligtet til at forsøge at løse